

Bærker ere oversatte. Der er en Mand, nemlig H. C. Andersen, hvis Bærker, som det er opgivet af det store kongelige Bibliotek, ere oversatte paa alle mulige Sprog, men gennemgaar man Listen, der har været tilstillet Udvalget igennem den ærede Kultusminister fra det store kongelige Bibliotek, over de Forfattere, hvis Bærker man ved ere oversatte paa fremmede Sprog — en Liste, som er temmelig lang — saa vil man der, tror jeg, finde Navne paa Forfattere af den mest forskellige Art. Det er altsaa ingenlunde ligegyldigt for danske Forfattere, at de saa den Beskyttelse, hvorom der er Tale. Men selv om det maatte forholde sig saaledes, at det var af mindre Betydning, og selv om vi skulde være saa ulykkelige at maatte sige, at der ikke var nogen Udflugt til, at dansk Litteratur kunde hæve sig til et saadant Standpunkt, at det kunde blive af Betydning at sikre den ogsaa i Udlandet — selv under denne Forudsætning, som jeg dog haaber, at man ikke vil tiltræde, er det ingenlunde ligegyldigt, at man fra dansk Side gør, hvad der maa anses for at være retfærdigt og overensstemmende med Forholdenes retlige Natur.

Og i den Henseende vil jeg sige, at det heller ikke gør noget videre Indtryk paa mig, at det ærede Mindretal ikke synes om, at Udvalgets Flertal paa dette Omraade har tilegnet sig, det vil sige, sluttet sig til de Udtalelser, som virkelig ikke ere osvundne af Udvalgets Flertal, men derimod findes i Regeringens Motiver til Lovforslaget. Jeg vedtender mig for mit Bedkommende fuldstændig disse Udtryk. Jeg finder med Regeringens Udfald, at det ikke kan nægtes, at det er en naturlig Ret for en Forfatter, at ingen uden hans Samtykke kan tilegne sig, og efter Omstændighederne endog paa hans Bekostning gøre sig økonomisk Fordel ved Benyttelsen af hans Arbejde. Jeg mener virkelig, at en Forfatter maa siges at have Ret til at disponere over Frugten af sit Arbejde. Dette er en Grundtænkning, som jeg tror maa anerkendes paa alle andre Omraader; men det turde dog visnol være saa, at et literært Arbejde, et Mandsskøffer i ganske særlig Forstand turde siges at være den Mandsskøffers Ejendom, af hvis Indbildningskraft, af hvis Flid, Studium og Lærdom det er et Produkt. Altsaa, naar Manden har denne Ret til at disponere over sit Arbejde, tror jeg, det med Føje kan siges at være en naturlig Ret. Og forholder det sig saaledes, at det er en naturlig Ret for en Forfatter at disponere over sit Arbejde, tror jeg, at det ingenlunde er for meget, naar det hedder i Motiverne som i Betænkningen, at det næppe turde være

sømmeligt i Længden at nægte fremmede Forfattere al Retsbeskyttelse. Man vil dog nemlig formentlig indrømme dette, at det vilde være meget usømmeligt, dersom man ikke i samme Grad vilde respektere en fremmed Mandsskøffers Ejendomsret, som man respekterer en dansk Mandsskøffers Ejendomsret; det vilde være usømmeligt, dersom man gav forskellige Love med Hensyn til Beskyttelse for udenlandsk Ejendom og med Hensyn til en dansk Mandsskøffers Ejendomsret. Naar der paa en Maade lades haant om, at det udtales, at man skal udvikle sin Lovgivning overensstemmende med den almindelige europæiske Retsopfattelse, forekommer det mig behøveligt, at nogen har kunnet tage Anstød deraf; thi det er en Sætning, som mangen Gang ved forskellige Lejligheder er bleven overkendt, navnlig i det danske Folketing, at det var en Opgave for et lille Land som Danmark at søge at komme paa Højde med Retsudviklingen i andre Lande. Jeg tror, at turde sige, at det har den største Betydning netop for et lille Land ikke at blive distanceret, ikke at blive sejlet agterud i den almindelige europæiske Opfattelse af dette lille Lands Stilling i Kulturhenseende. Det ærede Mindretal siger: „Et lille Land som Danmark bør være forsigtigt over for en sliq Konvention. Hvad der kan gaa an for de større Lande, passer ikke altid for de mindre.“ Jeg mener nu i Modsætning til det ærede Mindretal, at netop fordi Danmark er et lille Land, skal det vogte sig for at blive stemplet af den øvrige Verden som et Land, der ikke formaar at følge med, og som et Land, der mere eller mindre indtager et barbarisk Standpunkt i Retsforholdene. Naar der i øvrigt her tales om en Ring — det ærede Mindretal siger, at det er imod de saakaldte „Ringe“ — tror jeg ikke det Udtryk passer her, hvor der ikke er Tale om en Sammenlutning mellem Enkeltmænd for at tvæle Konkurrencen, men kun Tale om at følge den europæiske Retsudvikling eller holde sig tilbage deraf. — Jeg har hermed i Biføreligheden ogsaa udtalt mig imod det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Køge (Alberti). Jeg skal kun sige dette, at Mindretallet paabe- raaber sig, at Lovforslaget ikke kan siges at ville fremme den almindelige Oplysning her i Landet. Mindretallet synes altsaa, at det ved sit Forslag om at forkaste Lovforslaget, stiller sig mere venligt og omhyggeligt lige over for den almindelige Oplysning end Flertallet. Naar man imidlertid gennemlæser Mindretallets Betænkning, forekommer det mig, at man egentlig maa saa det Indtryk, at der ikke raader nogen overdreven